

ГЛАВА 6.

Ловецътъ отъ ново тегли къмъ примката спасеното нѣкога птиче и подлага мрежата си за новъ ловъ.

Тревълненіята на повѣстѣта ми са навързватъ и умножаватъ бързи като въ драма. Описвамъ една епоха, въ която бѣхъ доста малко дни за да озрѣе сичко което е плодъ на дълго време.

Отъ нѣколко време Арбакъ не честѣше толкосъ въ къщата на Иона и когато я посѣтѣше не срѣщаше Главка и за туй той не знаеше какъвъ плетъ бѣ турила на намѣреніята му тѣзи толкосъ внезапно зачета любовъ. Като искаше ради интереса си да надзирава брата на Иона, принуди са да прѣкъсне за малко време стараніята си около неѣ; гордостъта и честолюбіето му са докачихъ щомъ видѣ уплашенъ внезапно промѣненіе въ духа на младия жрецъ на Изида. Гледаше съ страхъ че бѣдствува да изгуби за себе си единъ послушенъ ученикъ, а за Изида вѣсторженъ служителъ. Апикидъ не ходѣше вече у него, нито искаше отъ него съвѣты; рѣдко отговаряше на питаніята му и ся обращаше къмъ друга страна; отбѣгваше го даже когато го виждаше да иди отъ далечъ. Арбакъ естествено гордъ, деспотическый, навикнълъ да ся възвисява надъ сичкытѣ, гледаше съ негодуваніе че този момъкъ, който му бѣше до сега корыстъ, мъчи са да са откачи отъ примкытѣ му, и са закле въ сърцето си да го не остави да избѣгне.

Съ таквызи размышленія въ ума си той минаваше презъ единъ малкъ лѣсъ лежащъ вжтрѣ въ града между къщата му и къщата на Иона, къдѣто и отиваше, но ето печално са срѣшнѣ съ младия жрецъ на Изида който са бѣ опрѣлъ о дънера на едно дърво и гледаше къмъ земята умысленъ.

— Апикиде, рече му, като си тури дружелобно ржката на рамото му; а той ся сепнѣ като си чу името и са приготви почти да бѣга. Защо чедо мое, искашъ да бѣгашъ отъ мене?

Но Апикидъ оставаше умысленъ и мълчеливъ като гледаше безпрестанно къмъ земята; устнытѣ му треперяхъ и сърцето му силно тупаше отъ вжтрѣшно безпокойствіе.

— Думай, пріятелю, довѣри са на мене. Лоша нѣкоя мыслъ смутява духа ти. Какво имашъ да ми откриешъ?

— Нищо.

— Че защо изгуби довѣріето си къмъ мене?